

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 2

Primele patru versete ale capitolului al doilea se aliniază direct la cele prezentate în primul capitol. Ele conțin atenționarea severă, că credincioșii izraeliți – și în rândul acestora se socotește și Pavel pe sine - cu nici un chip să nu se abată de la Cuvântul pe care L-au auzit prin Fiul. „*De aceea, trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm alături*” (versetul 1). Acest pericol a fost motivul propriu-zis al acestei epistole. Dumnezeu Însuși a venit la ei în Fiul. Cuvintele Lui erau cuvintele lui Dumnezeu Însuși. Dacă ei acum își vor îndrepta privirea spre gloria lui Mesia, cu siguranță ei vor asculta de El și nu se vor abate de la adevăr. Totodată vor înțelege, că dacă neascultarea față de Lege, care a venit la ei prin mijlocirea îngerilor, a făcut să vină o pedeapsă așa de grea peste poporul iudeu, lepădarea Fiului va trebui atunci să aibă urmări mult mai grave. „*Pentru că, dacă a fost neclintit Cuvântul vestit prin îngeri și orice călcare de Lege și neascultare au primit dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?*” (versetele 2 și 3). Este impresionant cum Pavel se așează aici în totul pe aceeași treaptă cu izraeliții credincioși, își ocupă locul printre ei și vorbește cu ei ca unul de o seamă cu ei. El era apostolul națiunilor, avea o chemare deosebită pentru aceasta și pentru aceasta a fost pus deoparte atât din poporul iudaic cât și dintre națiuni (Faptele Apostolilor 26.17). Domnul i-a dat revelații deosebite; lui i-a fost încredințată taina despre *un singur* trup. În această epistolă se așează, sub călăuzirea Duhului Sfânt, în mijlocul credincioșilor izraeliți și în expunerile sale nu merge mai departe de adevărul referitor la mântuire, care, după ce ei au primit începutul vestirii, făcut de Domnul, și a fost confirmată de cei care au auzit-o, în timp ce Dumnezeu „mărturisea împreună cu ei prin semne și prin minuni și prin felurite lucrări de putere și prin daruri (sau: împărțiri) ale Duhului Sfânt, după propria Sa plăcere” (versetele 3 și 4).

După acest prim avertisment, Pavel vorbește despre o altă parte foarte importantă a gloriei lui Hristos. El este nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și Fiul Omului. Ambele însușiri sunt absolut necesare, atât pentru gloria lui Dumnezeu cât și pentru mântuirea noastră. Dacă Hristos este lezat în Dumnezeirea Lui sau în caracterul Său omenesc, atunci gloria lui Dumnezeu este umbrită și mântuirea noastră este imposibilă. Numai o Persoană divină – Dumnezeu Însuși – era în stare să ocupe acest loc corespunzător gloriei lui Dumnezeu, și să facă lucrarea care I-a fost încredințată. Dar această Persoană divină a trebuit să devină Om cu adevărat, dacă ea trebuia să fie capabilă să facă ispășire potrivit dreptății și dragostei lui Dumnezeu și mântuire pentru oamenii păcătoși. De aceea negarea adevăratei naturi umane a lui Isus are urmări tot așa de catastrofale ca și tăgăduirea Dumnezeirii Sale. Acest adevăr important este pus clar de scriitorul inspirat înaintea ochilor evreilor. Isus ca Om era tot așa de real Dumnezeu, precum El ca Dumnezeu era Om adevărat, și în ambele naturi mai sublim decât îngerii.

Legea a fost pusă prin îngeri în mâinile mijlocitorului; îngerii sunt duhuri slujitoare pentru moștenitorii mântuirii lui Dumnezeu, însă ei nu domnesc; pentru că nu îngerilor a supus El „*lumea locuită care va veni, despre care vorbim*” (versetul 5). Când Biserica va fi răpită în cer, tot Israelul va fi mântuit și Dumnezeu va face o nouă ordine a lucrurilor aici pe pământ:

lumea locuită viitoare, făgăduită prin profeți, își va avea atunci începutul. Aceasta nu este supus îngerilor, ci omului, și în mod deosebit Fiului Omului. Căci, spune Pavel: „*Cineva a mărturisit undeva, spunând: »Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu glorie și onoare și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai supus sub picioarele lui.«*” (versetele 6-8).

Aceste cuvinte sunt citate din Psalmul 8, care ne prezintă locul și domnia lui Hristos în sens mai larg decât în Psalmul 2. În Psalmul 1 găsim pe Cel drept primit de Dumnezeu și considerat fericit. În Psalmul 2 sunt prezentate planurile lui Dumnezeu cu privire la Mesia al Său spre mahnirea împăraților și judecătorilor pământului. Dumnezeu unge pe Împăratul Său pe Sion, pe muntele sfințeniei Sale, și cheamă pe toți împărații să se plece înaintea Lui și să-I aducă adorare, Celui pe care El L-a trimis pe pământ ca Fiu al Său și L-a recunoscut. În psalmii următori este prezentată lepădarea lui Mesia. Rămășița credincioasă a lui Israel suferă, și împărații pământului se revoltă. În Psalmul 8 se spune apoi, că această lepădare a lui Mesia a slujit numai să facă gloria Sa și mai mare. Hristos ocupă locul Său ca Om, primește titlul de Fiu al Omului și savurează drepturile și demnitatea Sa potrivit planurilor lui Dumnezeu. Făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, El este încununat cu glorie și onoare; și nu numai toți împărații pământului vor fi supuși picioarelor Sale, ci *toate lucrurile*, fără excepție. Spre aceasta îndreaptă Pavel atenția noastră în mod deosebit. El adaugă citatul din Psalmul 8: „*pentru că, supunându-I toate, nu I-a lăsat nimic nesupus*” (versetul 8).

Cu toate acestea nu toate lucrurile, care sunt enumerate în psalmul acesta, s-au împlinit deja. „*Dar acum încă nu vedem că toate Îi sunt supuse*”, spune Pavel. Hristos a fost lepădat, și instaurarea Împărăției Sale a fost drept urmare amânată pentru mai târziu. Însă o parte a acestui Psalm a fost deja împlinită și pentru credincioși este garanția pentru împlinirea completă a acestei prorocii. Fiul Omului, care a fost coborât numai cu puțin mai prejos decât îngerii, a fost încununat de Dumnezeu cu glorie la dreapta Sa în ceruri. Prin credință Îl vedem acolo, deci nu pe pământ ca Împărat în glorie; nu în Ierusalim, pe tronul lui David, unde El va apărea mai târziu, ci ca Cel care a fost luat de Dumnezeu în cer. Deoarece Israel și lumea L-au lepădat, noi Îl vedem prin credință încununat cu glorie și onoare, șezând la dreapta lui Dumnezeu.

„*Dar acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse, dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare, astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru tot*” (versetul 9). Se pare că cuvintele „a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii” stau în context cu „astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru tot”, în timp ce cuvintele: „datorită morții” aparțin împreună cu „încununat cu glorie și onoare”. Aceasta este în concordanță deplină cu alte locuri din Sfânta Scriptură și în mod deosebit cu ce se spune în versetul 14 al capitolului nostru. Fiul lui Dumnezeu a devenit Om; prin aceasta a fost cu puțin mai prejos decât îngerii, căci îngerii sunt creaturi ale lui Dumnezeu mai superioare decât sunt oamenii. El a devenit Om, pentru ca prin harul lui Dumnezeu să guste moartea pentru toți. Fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate. Fără moartea unei jertfe de tăiere primită de Dumnezeu nu este împăcare. Fiul lui Dumnezeu, singurul care a fost capabil pentru aceasta, S-a pus la dispoziție ca jertfă. Dar pentru aceasta era necesar ca El să devină Om. El nu putea să moară fără a deveni Om. Însă El a devenit Om; El S-a dat suferințelor morții și a fost încununat de Dumnezeu cu glorie și onoare. Așa cum apostolul Pavel spune în epistola către Filipeni: „Care, fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a

golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce. De aceea Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2.6-9).

Să observăm că Pavel nu spune: „pentru ca El pentru toți”, ci „astfel încât El să guste moartea pentru tot”. În „tot” este inclus „toți”; dar „tot” cuprinde întreaga creație, care prin păcat a ajuns sub blestem și judecată. Ea poate fie eliberată de acestea prin aceeași moarte prin care noi, cei care credem, am fost împăcați cu Dumnezeu. Apostolul spune în epistola către Coloseni 1 că nu numai noi, cei care credem, am fost împăcați prin moartea lui Hristos, ci că toate lucrurile, care sunt pe pământ și în ceruri, au fost împăcate prin aceeași moarte. Să observăm totodată expresia ciudată „a gustat moartea”, care într-un mod impresionant pune înaintea ochilor noștri suferințele îngrozitoare ale Domnului nostru. El nu numai „a murit”, ci El „a gustat” toată grozăvia acestei morți ca plată a păcatului, ca judecată a lui Dumnezeu asupra păcătoșilor. De aceea sufletul Lui era așa de zguduit și groaza inimii Sale așa de mare, atunci când paharul suferințelor a fost pus înaintea Lui. Mântuitor demn de adorare, cât de mult Te-a costat să ne salvezi! Cât nemărginit de mare era dragostea Ta, care Te-a adus în această situație, să înfăptuiești pentru noi marea lucrare!

Minunată siguranță pentru toți care cred! Noi vedem pe Isus încununat cu glorie și onoare și știm prin aceasta că nu numai toate prorociile despre gloria Sa viitoare ca Fiu al Omului vor fi împlinite, ci și – și aceasta este pentru noi așa de important – că suferința morții, pe care El prin har a îndurat-o pentru noi, a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu și pe noi ne-a salvat pentru veșnicie.

În versetele următoare este explicat aceasta mai detaliat: „*Pentru că I se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe căpetenia mântuirii lor*” (versetul 10). Cuvinte minunate, mărețe! Hristos a luat asupra Sa să rezolve problema acelor pe care Dumnezeu voia să-i ducă ca fii la slavă. Astfel în mod necesar El trebuia să trăiască în împrejurările în care aceștia se aflau, să poarte urmările acestei poziții și să fie tratat corespunzător. Se cuvenea lui Dumnezeu, din pricina căruia există toate lucrurile, și care a creat toate lucrurile, să confirme drepturile gloriei Sale față de aceia care L-au dezonorat și pe Acela, care a luat situația lor asupra Sa și S-a așezat în locul lor, să-L trateze așa fel cum El ar fi trebuit să-i trateze pe aceia. Dacă Dumnezeu voia ca dintre oamenii păcătoși să ducă mulți fii la glorie, atunci El trebuia să facă desăvârșit prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor, aceasta înseamnă, pe Acela care îi va duce la mântuire. Dumnezeu nu ne putea duce la glorie, noi fiind în păcatele noastre. De aceea Căpetenia mântuirii noastre trebuia să ia asupra Sa toată responsabilitatea și să îndure toate urmările stării în care eram noi. El trebuia să sufere și să guste moartea, pentru ca prin aceasta să ne elibereze de păcat și de moarte și, înviat dintre morți, să devină pricina unei mântuiri veșnice pentru toți care cred în El. Nu este posibil să se vorbească în mod mai precis și mai clar despre necesitatea suferințelor și morții lui Isus pentru glorificarea lui Dumnezeu și pentru satisfacerea sfințeniei și dreptății lui Dumnezeu, decât are loc prin aceste cuvinte. Isus a suferit și a murit ca Martir pentru dreptate și din dragoste pentru noi, de aceea prin aceasta El ne poate ajuta și poate fi un model în suferințele noastre. Dar oricât de importante și de minunate ar fi aceste suferințe, acestea nu ne puteau duce ca fii în glorie. Pentru aceasta se cuvenea lui *Dumnezeu* să-L facă desăvârșit prin suferințe. Nu omul, ci Dumnezeu trebuia să-L zdrobească, din pricina păcatelor noastre. Judecătorul sfânt și drept a trebuit să-L așeze în

țărâna morții. Dumnezeu L-a dat morții pentru păcatele noastre. Gloria lui Dumnezeu cerea aceasta. Cel care trebuia să ne conducă pe noi la glorie a trebuit să sufere pedeapsa noastră, să poarte judecata care ni se cuvenea, să moară de moartea de care trebuia să murim noi. Cine nu primește aceasta, acela dovedește că nu înțelege nici grozăvia păcatului și nici sfințenia lui Dumnezeu.

Deoarece Căpetenia mântuirii noastre a fost făcut desăvârșit prin suferințe, se poate spune: „*Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul; pentru aceasta, Lui nu-I este rușine să-i numească frați*” (versetul 11). „A sfinți” înseamnă a pune deoparte, a separa. Aici înseamnă: despărțire de păcat și de lume pentru Dumnezeu. El, Cel care sfințește, este Hristosul; ei, cei sfințiți, sunt rămășița, pusă deoparte prin Duhul Sfânt pentru Dumnezeu. Toți aceștia sunt dintr-Unul. Hristosul, Cel care sfințește, și ei, cei care sunt sfințiți, ei toți sunt una și aceeași familie, în aceeași poziție înaintea lui Dumnezeu. De aceea El nu Se rușinează să-i numească frați. Ce har nespus de mare! Cine este în stare să înțeleagă această slavă și s-o exprime prin cuvinte? Putem numai s-o admirăm și s-o adorăm.

Dar să observăm, că numai despre *cei sfințiți* se spune, că ei dintr-Unul sunt cu Hristos. Nu prin întruparea Sa ca Om – cu toate că aceasta era necesară în acest scop – Hristos S-a unit cu noi, așa cum afirmă o învățătură greșită larg răspândită; ci prin faptul că El ne-a despărțit de păcat și de lume și ne-a adus la Dumnezeu, pentru aceasta El ca și Căpetenie a mântuirii noastre a trebuit să fie făcut desăvârșit prin suferințe. Dacă unirea ar fi avut loc prin întruparea Sa ca Om, atunci El ar trebui să numească pe *toți* oamenii frați ai Săi. Însă El nu face aceasta. El nu Se rușinează să numească frați ai Săi *pe copiii lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu I i-a dat Lui, pe cei sfințiți*.

Și cu toate că acești copii I-au fost dați Lui mai dinainte, ei nu erau însă în această poziție, și El i-a numit frații abia după ce a înfăptuit lucrarea de împăcare și mântuire și a înviat dintre morți. Desigur în timpul umblării Sale pe pământ și în mod deosebit în ultimele zile ale vieții Sale pe pământ El a făcut cunoscut ucenicilor Săi Numele Tatălui; dar legătura între ei și Tatăl nu putea fi stabilită, și El nu putea să-i prezinte Tatălui ca și copii, atâta timp cât bobul de grâu nu a căzut în pământ și nu a murit. Până atunci El a rămas singur. Dar de îndată ce lucrarea a fost înfăptuită și El a înviat dintre morți, El a zis Mariei Magdalena: „Mergi la frații Mei și spune-le: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru«” (Ioan 20.17).

Ca să dovedească toate acestea, Pavel citează trei locuri din Vechiul Testament. Domnul spune în Psalmul 22, după cele trei ore de suferințe ale întunericului și părăsirii de către Dumnezeu: „Mi-ai răspuns dintre coarnele bivolilor. Voi vesti Numele Tău fraților Mei, Te voi lauda în mijlocul Adunării.” După împlinirea lucrării de împăcare apare după înviere o familie în fruntea căreia stă Căpetenia mântuirii noastre. Cei sfințiți sunt frații Lui; ei constituie Adunarea, în mijlocul căreia El umblă, ca să laude și să preamărească pe Dumnezeu pentru harul Său nespus de mare. Să ne gândim că cântările noastre de laudă trebuie să fie în concordanță cu ale Sale, dacă ele trebuie să fie spre glorificarea lui Dumnezeu și să fie primite de El. Nesiguranța și îndoiala, în loc de bucurie și mulțumire pentru mântuirea înfăptuită, nu ar fi în armonie, ci în contradicție cu cerul.

Locul al doilea, pe care Pavel îl amintește, îl găsim în Psalmul 16. Domnul nostru demn de adorare este prezentat ca Robul lui Dumnezeu aici pe pământ, care zice lui Iehova: „Bunătatea Mea nu se înalță până la Tine”, și celor sfinți, care sunt pe pământ, și celor minunați, zice: „Toată plăcerea mea este în ei”. În mijlocul acestor minunați El „Își pune încrederea în

Domnul”. Cu toate că El este Fiul, Creatorul, Cel atotputernic, în înviere El i-a legat cu Sine și nu Se rușinează să-i numească frații Săi.

În continuare sunt citate cuvintele din Isaia 8.18: „Iată, Ei și copiii pe care Mi i-a dat Domnul”. Sunt copiii lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu I i-a dat Lui, și cu care El Se declară una: o familie, un întreg. Așa cum Isus a zis Tatălui: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. ... pentru că sunt ai Tăi ... și Eu sunt glorificat în ei” (Ioan 17.6,9,10).

Deci dacă Domnul voia să ocupe acest loc în fruntea familiei celor aleși, potrivit planului lui Dumnezeu, atunci El trebuia să fie ca ei, și Domnul a devenit ca ei. Copiii, pe care Dumnezeu I i-a dat, erau părtași sângelui și cărnii, și El a luat parte la ele. „*Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele*”, spune Pavel în versetul 14. El a devenit Om cu adevărat, însă un Om fără păcat, care de la început a fost „Cel sfânt”, și care nici nu a cunoscut păcatul și nici nu a făcut păcat. El a fost conceput prin puterea Celui Preaînalt, însă era Om adevărat, născut de o fecioară și sub Lege. El nu era o apariție, așa cum găsim uneori în Vechiul Testament, ci un Om adevărat, în același fel ca și copiii, pe care Dumnezeu I i-a dat, părtași sângelui și cărnii. Și El a luat parte la ele, „*ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor*” (versetele 14 și 15).

Ca să poată muri, El a trebuit să devină Om; și dacă El voia să elibereze pe om de moarte, care era supus morții, atunci El *trebuia* să moară. Numai prin moarte El putea să nimicească pe cel care avea puterea morții și să elibereze pe aceia care erau supuși robiei. Păcatul a venit în lume prin diavolul, și prin păcat a venit moartea; de aceea diavolul are puterea morții și de aceea toți oamenii sunt supuși fricii morții toată viața lor. Dar Isus nu era supus morții, căci în El nu era nici un păcat. El S-a dat pe Sine la moarte pentru copiii, pe care Dumnezeu I i-a dat, a luat locul lor în judecată, a făcut tot ce era necesar pentru ei și prin aceasta în mod legal, în concordanță cu dreptatea lui Dumnezeu, i-a eliberat de sclavia diavolului și a morții. Prin faptul că El a gustat moartea pentru aceia care prin frica de moarte erau supuși robiei toată viața lor, El a biruit pe diavol, care stăpânește asupra oamenilor prin moarte, i-a luat puterea și l-a nimicit. Prin faptul că a dezbrăcat căpeteniile și autoritățile, El le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce. (vezi Coloseni 2.13-15).

Ciudată este expresia „care prin frica de moarte erau supuși robiei toată viața lor”. Aceasta este starea omului. În aceasta constă deja acum nenorocirea lui. Toată viața lui este prins captiv în frica de moarte. Oricât de necredincios s-ar manifesta el și oricât de mari ar fi cuvintele care ies de pe buzele lui: inima lui tremură la gândul morții; căci conștient sau inconștient, glasul conștiinței îi spune că după moarte urmează judecata. Nu te lăsa bătut pe câmpul de luptă prin cutezanța necredinței, ci folosește Cuvântul lui Dumnezeu ca sabie cu două tăișuri, prin care conștiința este atinsă și este pusă în lumina lui Dumnezeu.

„Pentru că, în adevăr,” – continuă Pavel – „nu de îngeri Se îngrijește El, ci de sămânța lui Avraam Se îngrijește” (versetul 16). Hristos nu a venit să lucreze mântuirea îngerilor, ci mântuirea seminții lui Avraam; și pentru aceasta „El a trebuit în toate să fie făcut asemenea fraților Săi”, și El Însuși să se așeze în starea și împrejurările în care se aflau aceștia. Este permanent aceeași familie, recunoscută de Dumnezeu, care este subiectul sentimentelor și purtării de grijă a Salvatorului. Copiii, pe care Dumnezeu I i-a dat, sunt copiii lui Avraam, atât după carne, dacă ei corespund stării în care ar trebui să se afle adevărata sămânță a lui Avraam, așa cum Domnul Însuși o descrie în evanghelia după Ioan 8.37,39, cât și după duh,

dacă ei prin har au obținut acest titlu de „copii ai lui Avraam”, așa cum arată apostolul în epistola către Galateni, capitolul 3.

Aceste adevăruri ne aduc de la sine la preoție. Ca Fiu al Omului Isus a devenit cu puțin mai prejos decât îngerii; acum însă este deja încununat cu glorie și onoare, mai târziu Îi vor fi supuse toate lucrurile la picioarele Sale; aceasta va avea loc abia în lumea viitoare. Dar El a luat acest loc al smereniei, ca să guste moartea pentru toată creația, care s-a îndepărtat de Dumnezeu, și să-Și câștige drepturile celui de-al doilea Adam, prin aceea că a glorificat pe Dumnezeu acolo unde omul L-a dezonorat. Totodată El are intenția deosebită să salveze pe copiii, pe care Dumnezeu voia să-i ducă la glorie, și, prin faptul că El a luat natura lor, să-i unească cu Sine ca unii care sunt sfințiți, prin aceea că El nu S-a rușinat să-i numească frații Săi. Dacă voia să-i ducă la glorie, El trebuia să-i reprezinte înaintea lui Dumnezeu ca Mare Preot, potrivit lucrării absolut suficientă, pe care El a făcut-o pentru ei. *„De aceea, trebuia în toate să fie făcut asemenea fraților Săi, ca să fie un Mare Preot milos și credincios în cele privitoare la Dumnezeu, spre a face ispășirea pentru păcatele poporului: pentru că, în ceea ce El Însuși a suferit, fiind ispitit, poate să-i ajute pe cei ispitiți”* (versetele 17 și 18).

Așa cum marele preot în Israel o dată pe an intra în Sfânta Sfintelor, ca să facă lucrarea de ispășire pentru păcatele poporului, tot așa și Hristos a intrat pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor cerească, înaintea Feței lui Dumnezeu, ca să facă lucrarea de ispășire pentru păcatele poporului Său. Acum toți, care cred în El, pot apărea cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu. Tema aceasta va fi tratată detaliat și dovedită pe parcursul acestei epistole. Aici se adaugă numai adevărul important, că El, Cel care este Marele Preot al nostru la Dumnezeu, poate simți împreună cu noi în toate luptele noastre și în toată truda noastră. El, ispitit ca și noi, a suferit, și poate să ajute celor care sunt ispitiți. Să ne gândim că firea pământească (carnea) călăuzită de poftă, niciodată nu suferă. Dimpotrivă, când ea este ispitită, ea savurează lucrurile prin care este ispitită. Dar când duhul potrivit luminii lui Dumnezeu în credincioșie și ascultare se împotrivesc atacurilor vrăjmașului, atunci el suferă. Domnul a suferit, atunci când a fost ispitit. *El niciodată nu a făcut altceva, decât a suferit*, căci în El nu era carnea; El era „Cel sfânt”; El nu a „cunoscut” nici un păcat; diavolul nu a găsit nimic în El. De aceea orice ispită, fie din partea oamenilor, fie din partea diavolului, era suferință pentru El. Orice ispită era în totală contradicție cu tot ce era în El, cu sfințenia, credincioșia și dragostea Sa, și L-a făcut să ofteze de toată nedreptatea care era în lume, și de răutatea lui satan, care ținea pe oameni în puterea sa îngrozitoare. Aceste suferințe ne sunt și nouă rânduite. Noi aparținem familiei lui Dumnezeu; noi suntem copii, care vor fi conduși la glorie, noi suntem oameni noi. Dar noi suntem încă pe pământ, și în noi este carnea. De aceea avem nevoie de ajutor. Nu carnea are nevoie de ajutor, ci omul nou *împotriva* cărnii, ca să omoare mădularele omului vechi – ajutor în multele greutăți, pe care le întâmpinăm, dacă dorim să împlinim cu credincioșie și sinceritatea inimii voia Domnului. Isus este Cel care a suferit în ispite aici jos pe pământ, și deci cu inimă umană poate lua parte la toate sentimentele sufletului nostru, și vine în ajutor, atunci când suntem ispitiți.